

RUDI MIŠKOT: PEPEL V VETRU

Umakne se...

*Umakne se množica
grahastih ptičev,
za njimi se dvigne
puh majhnih stvari;
potrgala prejo bo
sivih grmičev,
ki samospev vetra
jo porazgubi.*

*Neslišno umro.
S topim izrazom oči,
z obrazi kep surove gline. —
Spomin kakor glas prepelic — zbledi...*

Volkovi

*Oblekli so se v ponižna oblačila,
vzeli pastirske palice —
in igraje na lesene piščalke polegli v senco.*

*Na pašniku brezskrbnost
s poskočnimi nogami koz in ovac. —
Trdoto črepinj si merita
oven in kozel
s testenim tleskanjem rog...*

*Veselo vrtijo brezskrbne se ure —
in sonce že gleda
z najnižjega stolpa v ravan.
Pastirji so si oprtali torbe platnene,
položili vanje piščalke — in brašno popotno
Nestrpni so črede pognali.*

Z blebetom vdanim
na pot se izteka drobnica...
Pesmi pastirske ni čuti.

Mesec je vzšel...
Ustavili so se pastirji.
Na palice oprti
pogoltno v mesec strmijo.

Ne oziraj se, drobnica!
Bok ob boku,
z glavo ob glavi stopaj;
steci, brez blejanja teci,
da ne prestrašiš meseca,
ki je zadremal na blazini oblakov!

Ni še vstala noč
s črnimi oprodami.

A pastirji so lačni,
žejni jeziki iz ust jim vise.
Podvizaj se,
ne liži slane rose z rož,
zasnulih ob tvojih poteh!

Ali ne čutiš žarečih oči
na tvojih ožganih hrbtiščih?
Ne obračaj glave,

pohiti v svoj pristan
in zadnji zapahnite
vse zapahe vaših staj! —
Volkovi so v pastirje oblečeni.